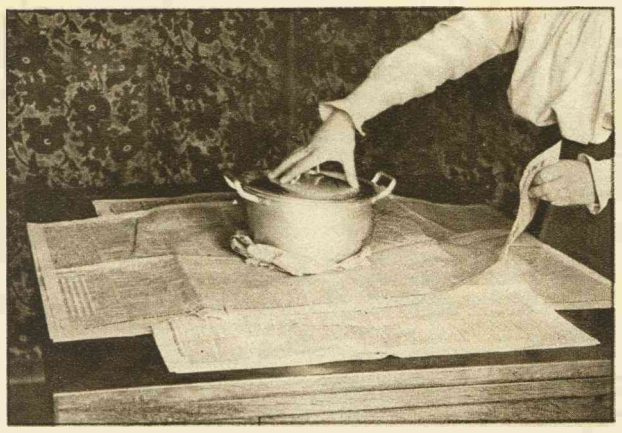
aardappel-stoom. Ik herinnerde me het stoomkoker-principe, drie pannen boven elkaar en kreeg een ingenieuzen inval van imitatie. De groentenpan paste niet in de aardappelpan maar met een ring van plaatijzer op de plaats van het deksel was zij wèl passend en sluitend te maken. 't Wordt prachtig heet en een gaspit behoeft niet aan!

Ik zal hier niet opsommen wat alzoo voor de hooikist en voor de in-kranten-kokerij geschikt is. Wie er belang in stelt (en ik raad het ieder sterk aan er mee te beginnen: uit eigenbelang en omdat hij nu de gemeenschap er mee dient) schrijve aan den Volksbond (Secretariaat: Biltstraat, Utrecht.) — En ook: letten op kleinigheden. Warempel,

Koken in kranten: Hoe de kranten uitgelegd worden. Stuk voor stuk omvouwen.

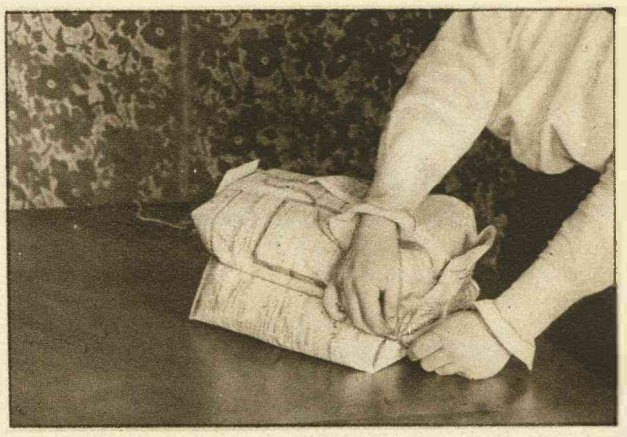
Mijn geïmproviseerde hooikist.

in dezen tijd is dat niet pietluttig. Is het b.v. geen zonde, dat men, zij het onwetend, 30% gas-verlies heeft door een klein pannetje op een groote vlam te zetten, zoodat deze er om heen speelt, terwijl er evenveel nuttig effect is wanneer de vlam den bodem bedekt? Zeker, het duurt iets langer met kleiner vlam, maar in die langeren tijd wordt er toch niet zooveel gas verbruikt als in den korteren tijd met te groote vlam!

Tenslotte: als ik 's avonds alleen ben of ook in het theeuurtje als allen thuis zijn, gaat de petroleum-schemerlamp op. Ik zag een trekje minachtenden spot, toen een (royaalgewende) vriendin even kwam aanloopen. Ik lachte in mezelf. Gelukkig. Want zelfs dit is geen opoffering gebleken. Eerder het tegendeel! Om het vertrouwde, intieme van het zachte licht, waaraan ik juist mijn „rantsoen petroleum" (1/2 Liter in drie dagen!) besteden kan. En .. (proza en poëzie)! driemaal zoo goedkoop als mijn gaslicht voor normale prijs, tien- à twintigmaal goedkooper dan boven-de-percentage-prijs.

Maar, ik verzeker u, ik kom niet boven het percentage. Hoogstens 60%! Ik heb lager gasrekening dan anders. En het zegevierend gevoel van geslaagd te zijn.

Tine V.

Koken in kranten: Hoe de pan wordt weggezet.

De onbeantwoorde Liefde

(Eenige bladzijden uit het dagboek van den beeldhouwer Arend Melkander, en eenige uit dat van Clotilde, die geen Clotilde heette.)

Uit Arend's dagboek:

1 *Februari.* Ik zit nu weer in mijn atelier. Tusschen mijn spulletjes. Hier is het eigenlijk nog maar het eenige hoekje in de heele wijde wereld waar ik me nu echt op mijn gemak voel. Niemand kijkt me aan; niemand neemt notitie van me; mijn beeldjes en vormen stooten mekaar niet aan en wijzen niet naar mij of ze zeggen willen: „wat doet hij in de kou."

Trouwens dat laatste begrijp ik zelf soms niet; mèestal niet; nòoit eigenlijk. Ik zou het best doen, maar altijd hier te blijven om te werken. Maar 'n mensch wil er ook wel eens op uit. En dan . . . wat zou er van mijn levensideaal terecht komen . . . Hoe zou ik ooit kunnen naderen tot de godin van mijn hart. . . . Clotilde met den zwanenhals en de hertenoogen, met de schoone gebaren als van een Grieksche, en de klassieke rust van een edele Pallas . . . Ja, maar zou zij Clotilde heeten? — Ook Elvira is niet heelemaal onmogelijk . . . . . Clotilde is anders verhèvener. Ja, verhèvener . . . .

En verhèven is zij. Daar gaat niets van af. O, zooals zij vanavond in den schouwburg zat, in het parterre of eigenlijk op de klapstoelen, ernaast. O, wat was ik er zeker van, dat ik den moed zou hebben haar toe te spreken, terwijl ik haar daar in al haar schoonheid tusschen al die leelijkerds-zonder-één-klassieke-lijn zag zitten; maar o, wat was ik er onzeker van het te durven, toen ik haar na afloop aan den uitgang opwachtte; en o, wat ben ik er nu zèkèr van, dat ik nièt durfde toen zij naar buiten kwam . . . . . Ai mij, kwàm zij wel naar buiten? Was zij het wel, de dame die ik voor hàar hield, maar waarvan ik niets dan een donkeren rok en zwarte rijgschoenen zag . . . Ai, ai, ik zou mezelven wel kunnen te lijf gaan, afranselen, op water en brood zetten of op een andere manier kastijden, zóo afschuwelijk boos ben ik op mijzelven, over mijn gebrek aan moed . . . .

Ik ben vermoeid van het denken en van kwaadheid en van zenuwen en van alles . . . Ik ga naar bed, en ik zal geen oog dicht doen, vóor ik mezelven zooveel moed heb ingesproken, dat ik eindelijk eens een besluit zal durven nemen. Zòo is het leven niets; zòo is het nog minder dan niets. Oh! schoone Clotilde . . . (jà, Clotilde . . daarbij houd ik het voortaan) . . . . ik ben bang van je . . uit liefde.

Dienzelfden avond schreef Clotilde, die heelemaal geen Clotilde heette, in haar dagboek:

1 *Februari.* Naar den schouwburg geweest. Een prul van een blijspelletje gezien. Mij meer dan erg verveeld. Ondanks mijn nieuwe crèpe-de-chine blouse en mijn kapsel, dat ik vanavond voor het eerst modern had. Het leven is toch niet veel zaaks.

Nu Arend weer:

6 *Februari.* — Er heeft een groote verandering in mijn leven plaats gehad. Zij heeft mij aangekeken. De schoone Clotilde heeft hare gazellenoogen op mij laten rusten. Wel niet lang, maar toch lang genoeg om mij op te merken, zij het dan ook vluchtig. En ik heb alle reden om aan te nemen, dat ze me ook werkelijk heeft opgemerkt. O, Clotilde, ge **hebt mij tot den** gelukkigsten der stervelingen gemaakt.

Zòo is het in zijn werk gegaan. Ik liep op het Leidscheplein, in de hoop haar daar te ontmoeten. In de vaste zekerheid, kan ik wel zeggen, want zij woont in het Museumkwartier, en gaat elken dag de stad in; moet dus wel over het Leidscheplein. Ik was om tien uur daar aangekomen, en had vanaf de brug tot aan de Leidschestraat àl maar op het plein heen en weer geloopen, en nauwkeurig alle voorbijgangsters bezien. Het was tegen drieën in den middag geworden En nog was ze niet voorbijgekomen. Mijn maag jeukte. Of liever: Zij jeukte niet, maar zou vermoedelijk op dat uur zeer hebben gejeukt, wanneer mijn geest niet aldoor met Clotilde was bezig geweest. Ik kuierde maar aldoor heen en weer, heen en weer. Ineens bedacht ik, dat ze best met de tram naar de stad kon zijn gegaan, of nog gaan moest. En vanaf dat oogenblik verdeelde ik mijn aandacht tusschen de trams en de wandelaarsters. Het was een groote inspanning. Vooral al die menschen in de trams telkens te bekijken. Er was bijna geen bijhouden aan. Zòo was de eene tram voorbij, of de andere arriveerde weer. Ik moest daar tusschen door de voorbijgangsters nog in het oog houden ook. Ik begon van de inspanning duizelig te worden, en dacht er al over, het voor dien dag maar op te geven, toen ik . . . haar zag. Ja, haar zàg. Ik schrijf dat nu op alsof het niets is, in 'n paar woorden, maar het was heel vèèl, hèèl veel, want mijn beenen

Het Sneeuwklokje (Galanthus nivalis).

Ieder jaar opnieuw zien we verlangend uit naar den zoo lang verbeiden tijd, waarin we ons weer kunnen verlustigen in het ontwaken der natuur, waarin álles zich weer hult in een nieuw kleed en onze gevederde zangers, die den winter in Zuidelijker streken hebben doorgebracht, langzamerhand alle weer tot ons terugkeeren. Bestaat er wel een bloempje dat zoozeer het verlangen naar dien heerlijken tijd van bloeien en groeien, van vogelzang en vogelmin in ons wakker roept, dan het Sneeuwklokje dat dikwijls reeds bloeit wanneer er nog sneeuw en ijs liggen, wanneer de barre winter ons nog gevoelig zijn heerschappij kenbaar maakt? Door het Sneeuwklokje wordt het voorjaar ingeluid. Overal, in tuinen en parken is het te vinden en in bosschen, ook wel in ons land, kan men het in het wild groeiend aantreffen. In Zwitserland wordt het ook wel Amselbloempje genoemd omdat het in bloei komt wanneer de Amsel (Merel of Zwarte Lijster) gewoon is ons met haren melodieusen voorjaarszang te boeien. Naar den duur van den bloeitijd van het Sneeuwklokje bepaalt de Zwitser den zomer. Zijn de lieve vastenavondgekjes, zooals Sneeuwklokjes ook wel genoemd worden, spoedig uitgebloeid, dan duidt dat op een korten zomer. Duurt de bloei echter lang, dan mag een lange zomer verwacht worden. (*foto Tepe.*)

beefden alsof er rukwinden doorhenen gingen; mijn gezicht werd groen, geloof ik. Ik bleef haar ditmaal echter aankijken. Ze nam juist een kaartje; de conducteur tikte aan zijn pet, had zeker een fooitje gehad. En haar blik dwaalde van den conducteur over het plein, en . . . ik zou erop zweren, dat ze mij gezien heeft. Ik werd door haar nu zèker opgemerkt. O, die schoone oogen op me te voelen rusten, al was het een heel eind weg, en, in de volle vaart van de tram, nog zoo kort, het is voor mij tòch onvergetelijk . . . . Ik ben door haar opgemerkt, *ik ben door haar opgemerkt* . . . . .

En Clotilde boekte dien avond weer:

6 *Februari.* Mijn nieuwe donkerblauwe tailor-made voor het eerst aangehad. Mijn petit gris bontstel wordt wat shabby. Ik neem mij nu vast voor, elken dag net zoo lang aan ma's hoofd te zaniken tot ze me een mof en een bont van skunks geeft. Desnoods word ik ziek.

Nu Arend weer:

9 *Februari.* O, aangebedene. O, mijn engel. Ik zou den grond willen kussen, waarop gij wandelt, evenals Quasimodo den grond, waarop Esmeralda's voeten gingen. O, hooge. o, onbereikbare. Ik heb vandaag in klei uw conterfeitsel gemaakt. Nu heb ik het ideaal in mijn nabijheid elken dag. Ik zit soms uren lang ervoor, verzonken in het beschouwen van uwe schoonheid. Want uwe heele schoonheid is daarin; zooals zij in mijn ziel was opgenomen, zoo heb ik ze neergeschreven in dat beeld.

Ama was vanmiddag bij mij. Met zijn gewone lompe onverschilligheid begon hij over het beeld, dat ik niet meer intijds had kunnen wegbrengen of bedekken.

„Van wie is die portretbuste?" vroeg hij.

„Van niemand," ontweek ik.

„De bouw van de jukken is niet goed."

„Zoo?"

„De oogkassen zijn niet krachtig."

„Zoo?"

„De kin is slap gemodeleerd."

„Zoo?"

„Wie is het?"

„Niemand."

„De neus drukt letterlijk niets uit, flauwtjes van lijn. Wie is het?"

„Het is mijn ideaal."

„O, dan is het iets anders." zei hij. — „idealen hebben geen jukken, geen oogkassen, geen kin, geen neus, geen niks. Dat is makkelijk. — Wie heeft er model voor gezeten? — Niemand? — Nu, dan is het nog makkelijker, of moeilijker, of niets, al naar je het noemen wilt. In ernst: Ken je die juffrouw?"

„Ja."

„Vraag of ze poseeren wil. Misschien breng je er dan iets van terecht" . . . .

Ama is spoedig daarop weggegaan. Poseeren? Vraag of ze poseeren wil . . . . . Ik geloof, dat ik, als ik dat probeerde haar te vragen, op hetzelfde oogenblik dood zou blijven . . . Bah! Al dat aardsche ook. Het is meer dan verachtelijk. En ver beneden den kunstenaar! Beneden den mensch! Neen, hoog het ideaal! Toen Ama weg was, ben ik niet eens meer uitgegaan. Waartoe ook? Wat was een persoonlijke ontmoeting met haar van aangezicht tot aangezicht? Ik ontmoette. ik zag haar elk oogenblik in de ideëele gedaante op mijn atelier. En dat was een zoo groote verrukkelijkheid, dat niets dat overtreffen kon . . .

En Clotilde, of hoe zij heette, schreef dien avond in haar dagboek:

9 *Februari.* Nog nooit zooveel op straat gewandeld als vandaag. Wat 'n boodschappen. De stad doorkruist in alle richtingen. En heerlijke petit-fours gegeten en zalige thee gedronken bij Marchant. Ik word een echte straatmadelief, als ik zoo voort ga. Wat 'n boemelaarster . . . .

Arend:

5 *Maart.* Weken lang ben ik niet uit geweest, onafgebroken was ik als verzonken in het aanschouwen van de beeltenis van Clotilde. Ik heb 7 sonnetten erop geschreven, en ze allemaal weer verscheurd. Overdag kijk ik naar niets anders, 's nachts zie ik niets anders in mijn droom. Soms denk ik, dat het leeft als Pygmalion's Galatea. Soms is het of de mond beweegt om wat te zeggen, vooral 's avonds als de